U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobců: **a) L. R.**, **b) nezl. E. R.**, **c) nezl. A. R.**, žalobci b) a c) zastoupeni žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní, všichni zastoupeni Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem Lidická 81, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2024, č. j. OAM-72/ZA-ZA11-D07-R2-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 6. 2024, č. j. 18 Az 2/2024 – 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím shledal nepřípustnou žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (zákon o azylu), zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Finská republika. Žalobci proti tomuto rozhodnutí brojili žalobou, kterou krajský soud napadeným rozsudkem zamítl.

[2] Žalobci podali žádost o mezinárodní ochranu dne 20. 12. 2023. Žalovaný požádal dne 3. 2. 2023 Finskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádostí o mezinárodní

ochranu dle nařízení Dublin III, neboť žalobci byli držiteli víz Finské republiky. Finsko žádosti vyhovělo. S ohledem na rodinné vazby žalovaný požádal Finskou republiku také o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti otce žalobců b) a c), Finsko této žádosti vyhovělo a také ve vztahu k němu žalovaný určil, že příslušným státem pro posouzení jeho žádosti je Finská republika. Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného správní žalobou. Krajský soud jej zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný v novém řízení provedl doplňující pohovor s otcem žalobců b) a c) a žalobkyní a), a následně také s nezletilými žalobci b) a c). Poté vydal v záhlaví označené rozhodnutí o příslušnosti Finské republiky k posouzení žádosti žalobců o azyl.

[3] Žalobci podali proti tomuto rozhodnutí správní žalobu. Přitom nerozporovali, že Finská republika je příslušná k posouzení jejich žádosti o azyl dle nařízení Dublin III. Měli však za to, že žalovaný nesprávně a nedostatečně odůvodnil, proč nevyužil diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III a nezaložil svou příslušnost k posouzení žádosti o azyl. Žalobci poukazovali zejména na to, že žalovaný nezohlednil nejlepší zájem nezletilých dětí, které by vystěhování nesly velmi těžce. Nezletilí žalobci b) a c) již museli vycestovat ze své domoviny a začít žít v novém prostředí, což pro ně bylo velice náročné s ohledem na jejich věk (11 a 14 let). Se změnou se však dobře vyrovnali. ČR je jim kulturně a jazykově blízká a již od svého příjezdu navštěvovali kurzy češtiny a nastoupili do základní školy. V ČR pobývají téměř dva roky, jsou dobrými studenty a výuku češtiny zvládají bez úlev. Kromě toho navštěvují velké množství kroužků. Vycestování by dle žalobců neodpovídalo jejich nejlepšímu zájmu dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, protože by se museli opět přemístit do zcela neznámého a v mnoha ohledech odlišného prostředí.

[4] Krajský soud v rozsudku shrnul dosavadní judikaturu k soudnímu přezkumu správního uvážení a vysvětlil, že může toliko posoudit, zda žalovaný nepostupoval svévolně, nevybočil z mezí zákona, a dospěl k logickým závěrům vyplývajícím z řádně zjištěných okolností; nemůže se zabývat otázkou, zda měl žalovaný využít diskreční oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Soud uvedl, že žalovaný při úvaze o použití diskrečního oprávnění zohlednil nejlepší zájem nezletilých žalobců b) a c) (plnění základní školní docházky, schopnost integrace, rodinné vazby, zdravotní stav), jakož i míru integrace jejich otce. Žalovaný opomněl zohlednit pouze důchodové připojištění otce žalobců b) a c), což dle soudu nemohlo mít vliv na celkové posouzení míry jeho integrace. Krajský soud uzavřel, že žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení, a žalobu zamítl.

[5] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností. Nezákonnost napadeného rozsudku spatřují v tom, že soud nezohlednil při přezkumu správního uvážení jejich individuální situaci a mezinárodní závazky ČR. Soud se zabýval pouze tím, zdali se žalovaný vyjádřil ke všem zásadním okolnostem případu. Avšak takto zjednodušené posouzení neobstojí. Žalovaný musí totiž skutečně zohlednit nejlepší zájem nezletilých stěžovatelů b) a c) a integraci jejich otce. Úvaha žalovaného, s níž se soud ztotožnil, je absurdní. Nelze říct, že se nezletilí stěžovatelé již jednou řádně integrovali, proto to zvládnou znovu. Přesun do Finska je pro ně přesunem do neznámé země s odlišnou kulturou a jazykem, zatímco v ČR chodí do školy, mají zde kamarády a mluví česky. Soud tak zcela vyprázdnil podstatu diskrečního oprávnění. Závěr soudu o nedostatečné integraci otce stěžovatelů b) a c) nemá oporu v podkladech rozhodnutí. Ten

v ČR pobýval na základě zaměstnanecké karty, má zde přátele, čeština je mu blízká, práci nemohl vykonávat kvůli neplatnosti cestovního dokladu, má ale možnost pracovat u jiného zaměstnavatele, a navíc si zřídil penzijní připojištění. Soud ostatně v předchozím řízení považoval za prokázané jeho pevné pracovní a sociální zázemí.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornil, že stěžovatelé pouze znovu opakují žalobní námitky. Odkázal na odůvodnění rozsudku krajského soudu, které nepovažoval za zjednodušující, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost, popřípadě zamítl.

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. V souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Není-li tomu tak, soud odmítne kasační stížnost jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatelů.

[8] Ve věci stěžovatelů však žádná z těchto podmínek není splněna. Kasační stížnost **je** proto **nepřijatelná**.

[9] Stěžovatelé považovali způsob soudního přezkumu správního uvážení žalovaného dle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III za příliš zjednodušující. Dle jejich mínění se totiž soud spokojil pouze s tím, že se žalovaný vyjádřil k okolnostem rozhodným pro použití diskrečního oprávnění, aniž by je ve skutečnosti zohlednil. Soud podle nich nevzal na zřetel, že úvaha žalovaného byla absurdní, nereflektovala veškeré rozhodné skutečnosti a neodpovídala podkladům založeným ve spise.

[10] Nejvyšší správní soud se přitom ve své judikatuře již vyjádřil k rozsahu soudního přezkumu správního uvážení dle čl. 17 nařízení Dublin III: *„[s]právní soudy mohou využití správního uvážení obsaženého v čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení přezkoumávat pouze omezeně, tedy posoudit, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem; nemůže však posuzovat, zda mělo být diskreční oprávnění využito, či nikoliv“* (rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2023, č. j. 4 Azs 107/2023-38, bod 19). Kdyby správní soud hodnotil správnost úvahy žalovaného, jednal by nezákonně (rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2023, č. j. 4 Azs 178/2023 - 30, bod 34).

[11] Pokud jde o nejlepší zájem dítěte při použití diskrečního oprávnění, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že *„[p]okud se jedná o otázku zohlednění nejlepšího zájmu dítěte, Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, M. A. a další, C-661/17 (bod 71), zdůraznil, že ani úvahy týkající se nejlepšího zájmu dítěte nemohou zakládat na straně členského státu povinnost, aby možnosti podle čl. 17 nařízení Dublin III využil a sám posoudil žádost, k jejímuž posouzení není příslušný.“* (usnesení NSS ze dne 30. 3. 2023, č. j. 2 Azs 24/2023 - 36, bod 17).

[12] Ačkoli stěžovatelé tvrdí, že žalovaný nevzal při posouzení aplikace čl. 17 nařízení Dublin III v potaz individuální okolnosti a nezohlednil ani nejlepší zájem nezletilých dětí, neuvedli v kasační stížnosti žádnou skutečnost, kterou by žalovaný nevzal v potaz (a krajský soud se s tím následně nevypořádal), ani neuvedli, jaké závěry by z těchto skutečností měl žalovaný dovodit a proč. Přiznávají, že žalovaný úvahu o nejlepším zájmu nezletilých dětí rozvedl, jsou ovšem názoru, že nedostatečně vymezil, co je v jejich nejlepším zájmu. Stěžovatelé tak toliko opakují či rozvádějí žalobní námitky a nesouhlasí s posouzením věci krajským soudem, aniž by se konkrétně vymezili vůči jeho jednotlivým závěrům a předestřeli, v čem spatřují svévoli, vykročení ze zákonných mezí či nelogičnost závěrů žalovaného, které krajský soud neidentifikoval. Neuvedli žádné skutečnosti, které by svědčily o vykročení z mezí správního uvážení žalovaným či o nesprávném posouzení věci krajským soudem. Již jen proto nelze shledat, že by kasační stížnost splňovala některé z výše uvedených kritérií přijatelnosti a jakkoliv podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatelů.

[13] V řízení tudíž nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Kasační soud rovněž neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se neodchýlil od ustálené judikatury a stěžovatelé ani neuvedli žádné zásadní pochybení, které by mohlo ovlivnit jejich hmotněprávní postavení. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou dle § 104a s. ř. s.

[14] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatelé v řízení nebyli úspěšní. Nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto mu je soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2024

Ivo Pospíšil
předseda senátu

pokračování